

Stukken voor de Redactie
zenden vóór den 15en
der maand aan:

G. D. DUURSMA,
Achter de Hoven 114 bis,
LEEWARDEN.

Redactie:
G. D. DUURSMA.

Girorekening
No. 133550 . DEN HAAG

Alle correspondentie te
richten aan het Secretariaat
Adres :

Mej. J. J. E. V. D. THOORN,
Amalia van Solmsstraat 80.
DEN HAAG.

Bestuur: A. F. H. BUINING, voorzitter, Hoorst, Hamersveld: Mej. J. J. E. V. d. THOORN,
Secretaresse, den Haag: CHR. F. W. SLIJPER, p enningmeester. den Hang, Willem van
Outhoornstraat 2; G. D. DUURSMA, Leeuwarden. Achter de Hoven 114bis; M. W. B.
VAN OOSTEN, Den Haag, de Ruyterstraat 18.

PROMOTIE P. WAGENAAR HUMMELINCK,

Op 8 Juli j.l. promoveerde ons zeer geachte medelid, de heer P. W a g e n a a r H u m m e l i n c k, tot doctor in de wis- en natuurkunde aan de Rijksuniversiteit te Utrecht, op proefschrift „Studies on the Fauna of Curaçao, Aruba, Bonaire and the Venezuelan Islands”, Van de door hem verdedigde stellingen zijn voor ons van belang:

VI. De Agaven van de Benedenwindsche Eilanden vertoonen geen bijzondere verwantschap met die van de overige Antillen.

VII. Alle cactussoorten, welke voorkomen op het eiland Curaçao, met uitzondering van die van het geslacht *Melocactus*, waren vóór Linnaeus' tijd al in wetenschappelijke kringen bekend.

Wij wenschen den heer W a g e n a a r H u m m e l i n c k van deze plaats hartelijk geluk met zijn promotie en hopen, dat hij later nog eens gelegenheid zal vinden in ons orgaan iets over de bovengenoemde door hem verdedigde stellingen mede te deelen.

De heer W a g e n a a r H u m m e l i n c k schreef in vorige jaargangen van Succulenta vele artikelen over de op Curaçao, Aruba en Bonaire voorkomende cactussen, welke ook in buitenlandse wetenschappelijke kringen de aandacht trokken.

G. D. DUURSMA.

NIEUWE EN WEINIG BEKENDE NOTOCACTUSSEN

door

K. G. Kreuzinger, Eger.

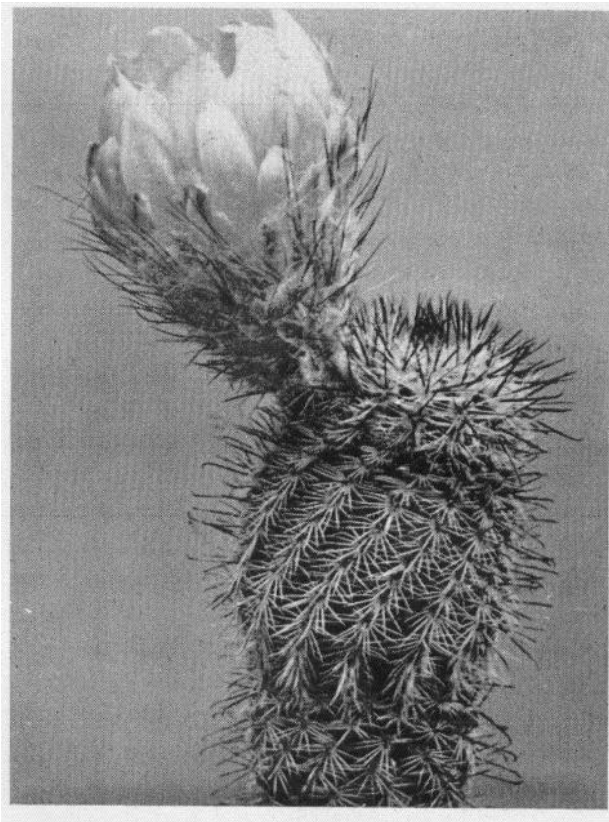
Notocactus minimus Fric et Kreuzinger sp.n.

Bepaalde jeugdvormen buiten beschouwing gelaten (zaailing: habitus);, komen onder de Zuid-Amerikaansche cactussen 'in verhouding weinig soorten voor met haakvormige doorns, 'Slechts twee vormengroepen, eventueel geslachten, n.l. *Parodia* (*Hickenia*, *Microspermia*) en *Austrocactus* hebben doorgaans. haakvormige doorns; ook, één *Frailea*-soort vormt uitgesproken' haakvormige doorns. Thans wordt ook een vertegenwoordiger van het geslacht *Notocactus* beschreven, die haakvormige doorns heeft en die tevens de kleinste 'mij bekende *Notocactus* is. De importplanten waren ongeveer 1 cm breed en met den dikken, half-peenvormigen wortel mee gerekend ongeveer. 1.5 cm hoog,, dicht met borstelige doorns bedekt; uit ieder areool staken 1 -2 haakvormigé doortntjes. De algemeene indruk was als die van sterk geschrompelde *Frailea*'s. terwijl bovendien de importen tusschen 'echte, *Frailea*'s ingevoerd werden. Het was- niet mogelijk een nauwkeurige beschrijving op te nemen, daar de dichte bedoorning zeer beschadigd en met een leemkorst bedekt, was.

De volgende beschrijving is van hard gekweekte: goed uitgegroeide cultuurplanten.

Lichaam kort cilindervormig, 2 - 4 cm in doorsnede, op lateren leeftijd zuilvormig; eenhoofdig, zeer zelden enkele spruiten aan den voet vormend. Epidermis glanzend, donker loofgroen, soms violet-rood gebronsd. Top iets ingezonken, zonder doorns, met witte wol bedekt en door de doorns, uit, de, jonge arealen overgroeid. (12-) 15 (-18) rechte of iets spiraalvormig aflopende ribben met plat-driehoekige doorsnede, ongeveer 2-3 mm hoog en 5-7 'mm breed. Ribkanten afgerond, onder ieder areool een kinachtig knobbeltje vertoonend, dat van het dieper gelegen areool door een ondiep dwarsgroefje gescheiden is., Areolen 4 mm van elkaar, ellipsvormig, 1 mm lang en 0.7 mm breed, met witte wol, later kaal. Randdoorns dun, bros, recht, aan 'den voet iets verdikt en daar geelachtig, overigens krijtwit, tegen -het plantenlichaam gedrukt of iets naar buiten spreidend: waaivormig naar beneden gericht zijn (4-)5(-6) doorns van 3-4 mm lengte; de, bovenste - d.w.z. de uiterste - van deze groep zijn daarbij het langst en het dikst, aan

elken kant links en rechts elk 4 (-6) boorsteldoorns, 4-6 mm lang, alle vrijwel horizontaal staand: naar boven 4 (-8) borsteldoorns, 2-4 mm lang, soms iets onregelmatig gebogen. Tezamen dus (16-) 17 (-26) randdoorns, 4 loodrecht kruisvormig staande, ongeveer radiaal naar buiten gespreide middendoorns; de onderste het sterkst ontwikkeld, radiaal of schuin naar beneden afstaand, 6 (-10) mm lang en 0.2-0.3 mm in doorsnede, doorschijnend donkerroodbruin, recht, met scherp haakvormig omgebogen lichtere punt; de beide aan den kant staande middendoorns (die soms ontbreken)

Notocactus minimus F. et K.

Foto Buining.

vormen een hoek van ongeveer 60 graden met elkaar, ze zijn 5 (-9) mm lang, 0.2 mm dik, recht, met naar buiten afgebogen donkere punt (halve haakdoorn), licht reebruin, naar den voet donkerder: de bovenste middendoorn (meestal ontbrekend) wijst schuin naar

boven, is 5 (-7) mm lang, recht, bruingeel doorschijnend, tegen het einde lichter, met donkerder punt, die bovenaan slechts iets afgebogen of geheel recht is. Bloem uit de jonge areolen terzijde van den top in Juli tot September. Gedurende verscheidene dagen 's middags in de zon zich openend en zich in den namiddag sluitend. Totale lengte ongeveer 27 mm, doorsnede 40 mm, Vruchtbeginsel rondachtig, ongeveer 9 mm in doorsnede, glanzend, lichtgeelgroen. Buis zeer kort, licht groenachtig geel, direct in den breeden bloemtrechter overgaand. Schubben klein, vleezig, aan het vruchtbeginsel groen, aan de buis rose, 3-6 mm van elkaar. Uit de oksels der schubben lange witte watachtige -viltige wol, die vruchtbeginsel en buis dicht als een pels omhult. Achter de vruchtbeginselschubben groeien 4- 8 afstaande, stekende lichtroodbruine borstelharen. Achter de bovenste buisschubben groeien - behalve de witte wattige wol - 2~5 naar boven aanliggende tot 15 mm lange bruine borstelharen, wier einde evenals de drie bovenste middendoorns een weinig gebogen is. Buitenste bloembladen lancetvormig, geel met roode eindpunt. Binnenste bloembladen zijdeachtig glanzend zwavelgeel, lancetvormig, 6-7 mm breed, het bovenste gedeelte afgerond en getand, met meer of minder roode tandjes. Meeldraden diep chroomgeel; helmknopjes ovaal, zwavelgeel. Stijl geelachtig rose, gedrongen, 14 mm lang en 2 mm in doorsnede, duidelijk met verticale groefjes (het aantal dier groefjes en stempels is gelijk), (10-) 13 (-16) stempels, kogelvormig, naar elkaar gebogen, 2 mm lang, dof donkerrood. Zelffertil: de bestuiving met eigen pollen geeft kiemkrachtig zaad. Vrucht rijp zijnde droog, onrijp vleezig, eivormig, ongeveer 10 mm in doorsnede, met witte, wattige wol en bruine (5-) 10(-13) mm lange borstels, de droge bloemresten dicht omhullend. Ongeveer'2 maanden na de bevruchting rijpend. Zaden donkerroodbruin, dof zijdeachtig, de vorm van een halve spitse ellips (mutsvormig), 0.7-0.9 mm lang en 0.6-0.7 mm dik: navel groot, vlak, grijsbruin, 0.9 mm in doorsnede: zaadschaal rondwrigt gekorrelt, rond den navelrand fijner korrelig, donkerbruin en meer glanzend dan de overige schaal.

Zonder twijfel behoort de soort tot het geslacht *Notocactus* en wel tot het in 1935 door F r i c e n mij opgestelde ondergeslacht "*Sefacei*"; in dit ondergeslacht, dat twee vormgroepen omvat, staat *N. tninitus* het dichtst bij *Notocactus scopae* (Sprengel 1825) ; beide soorten hebben vele eigenschappen gemeen. In het bijzonder vanwege haar haakdoorns is *Notocactus minimus* van *scopae* en alle

overige *Notocactussen* goed- te onderscheiden, De soortnaam „*minimus*” heeft betrekking op de grootte der plant. Voor het eerst heb ik de soort kort beschreven en afgebeeld in mijn „Verzeichnis amerikanischer und anderer Sukkulenten. Eger, 1935”, pp. 21 en 22; zij behoort echter niet, zooals daar foutief wordt aangegeven. tot het ondergeslacht „*Mammulosi*”. De vindplaats is Uruguay, zonder nadere aanduiding.

Notocactus minimus werd in Uruguay verzameld en in 1931 met verschillende *Frailea's* in 2 exemplaren door W. K o l i S c h e r naar A. V. F r i c gezonden. Slechts één plant kon zich herstellen. Sedert 1935 geschiedt vegetatieve vermeerdering van dit exemplaar. Door zaden vond geen verspreiding plaats. Naar mijn weten is de soort sedert dien niet meer levend in Europa ingevoerd. Prof. W e r d e r m a n n zond mij in April 1939 een droog herbarium-exemplaar, dat van H a r r y B l o s s f e l d uit Uruguay afkomstig was en dat *Notocactus minimus* zijn kan. *Notocactus minimus* is geen synoniem van *Notocactus caespitosus* (Speg. 1905), zooals B a c k e b e r g meende te kunnen vaststellen (o.a. in: Backeberg und Knuth, Kaktus ABC, Kopenhagen 1936, p. 253). In cultuur geeft de soort geen moeilijkheden, indien men haar ent. Daarbij kan men opmerken, dat de bedoorning der op *Piptanthocereus*, zooals *peruvianus* etc., geënte stukken verreweg het beste gevormd wordt, indien men op de volle inwerking der zon let en de planten niet te veel jaagt. Verwekelijkte en getrokken planten toonen dit het eerst door het ontbreken der haakvormige uiteinden bij de middendoorns, waarbij het haakje aan 'de onderste middendoorns het laatst verdwijnt. Dergelijke planten bloeien zeer zelden. De aandacht wordt nog gevestigd op den voor een *Notocactus* langen bloeitijd (tot 11 dagen) van dezelfde bloem en haar grootte in verhouding tot den lichaamsomvang, want de bloem is dikwijls dubbel zoo groot als de plant. Resumeerende kan worden geconstateerd, dat een nieuwe *Notocactus* uit de nauwere verwantschap van *Notocactus scopa* (Sprengel 1825) wordt beschreven. De nieuwe soort onderscheidt zich vooral door het kleine lichaam en de vorming van haakdoorns. Verder wordt bewezen, dat *Notocactus minimus* F. et K. geen synoniem is van *Notocactus caespitosus* (Speg. 1905) Bckbg.

Noot van den vertaler, A. F. H. Buining:

Ter voldoening aan de internationaal geldende nomenclatuurregels wordt door

mij, als vertaler van bovenstaand geschrift, de volgende Latijnsche diagnose opgesteld:

Notocactus minimus F. et K.

Caulis brevis cylindricus, 2-4 cm longus, simplex, raro gemmans. Costae (12-) 15(-18), 2-3 mm altae et 5~7 mm latae. Areolae 4 mm distantes, 1 mm longae, 0.7 mm latae. Aculei marginales (16-) 17(-26), tenues, fragiles, recti. Aculei centrales 4, infimo validiore 6(-10) mm longo, 0.2-0.3 mm crasso, apice (pallidior) acute redunco, lateralibus binis 5(-9) mm longis, apice obscuriore extrorse uncatō, supremo plemmque deficiente vel 5(-7) mm longo, recto vel apice sub-uncatō. Receptaculum globosum, 9 mm diametro. Flos 27 mm longus, 40 mm latus, tubi 'squamis in axillis lanam floccosam albam et setas nonnullas foventibus., Color sulfureus. Stamina. saturate lutea, antheris ovoideis, sulfureis. Stylus flavescenti-roseus, 14 mm longus, stigmatibus (10-) 13 (-16), atro-purpureis, 2 mm longis. Semina atro-purpureo-brunnea, opace sericea, cupuliformia. Patria: Uruguay.

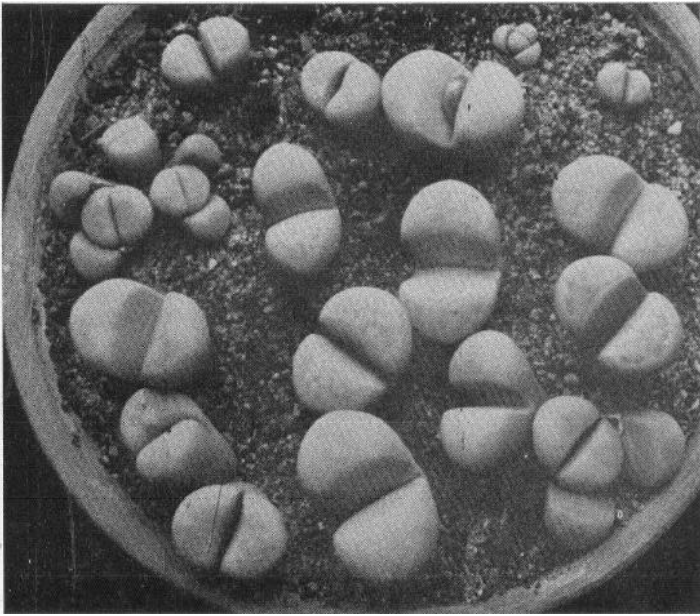
LITHOPS MEYERÍ L., Bol.

In het Noordwesten van de Kaapprovincie ten Zuiden van de Oranjerivier werd 'in de nabijheid van Brakfontein *Lithops Meyeri* het eerst gevonden door:den missionaris G. M e y e r. Hij vond haar op geelgekleurden, zouthoudenden grond. Hoewel de vlakke van. Richtersveld -ongeveer 300 km Noordelijker ligt (+/- 28.5' Z. B.) dan de plaats; waar de verschillende *Argyroderma's* in het district VanRhynsdorp worden aangetroffen (ruim 31gr Z. B.) schijnt de bodem van deze beide streken vrijwel van dezelfde samenstelling te zijn, Het is bekend, dat 'Argyroderma's op zouthoudenden grond voorkomen.

Lithops Meyeri werd het eerst beschreven door L, B o l u s in het tijdschrift South, African Gardening and Country Life 1932 blz. 102. Wanneer deze *Lithops* volwassen is, kan zij een middellijn bereiken van ongeveer 3 cm, gemeten over het bovenvlak der plant, dus inclusief de wijd openstaande spleet: de hoogte bedraagt eveneens ongeveer 3 cm. De spleet is zeer diep, meestal dieper dan de helft van de hoogte van het plantenlichaam. Bij cultuur in ons land staan de bladeren bovendien wijd uit elkaar. De kleur van de plant is niet gemakkelijk aan te geven, duifgrijs zou men de kleur kunnen noemen, de opstaande kanten zijn vaak iets blauwachtig: soms is het geheele plantenlichaam rose getint door den invloed van direct zonlicht.

De Heer H e r r e te Stellenbosch zegt van deze *Lithops*: (zie *Kakteenkunde* 1934, pag. 46) „elk blad heeft een mooi, door geen enkele teekening doorbroken venster.” Ik bezit een aantal planten

van deze Lithopssoort, welke ik uit zaad kweekte en waarvan hierbij een foto is afgebeeld, Ze hebben echter allen een duidelijk netwerk in het vensteroppervlak. Er schijnt dus bij planten, die wij in cultuur hebben, wel een teekening zichtbaar te zijn. Het venster vertoont in de groeiperiode, rond de spleet, een netwerk van lijnen en vlekken van een donker blauwe leikleur, begrensd door een gebogen lijn of een lijn van stippen, welke naar den buitenkant onregelmatig uitloopen. Het venster is op deze wijze verdeeld in onregelmatige, zeshoekige of andere grillig gevormde veldjes. Bij het

Lithops Meyeri L. Bol.

Zaailingen ruim 3 jaar oud; iets verkleind.

Foto L. Collette.

ouder worden der bladparen vervaagt de teekening min of meer. Het is aan te nemen, dat bij deze planten op de groeiplaatsen, de vensterteekening, als gevolg van een dikkere cuticula, minder goed zichtbaar is. Doch ik bezit ook cultuurplanten van *L. Comptonii* L. Bol., waarvan bij sommige exemplaren het donkere venster volkomen zuiver is, terwijl bij andere planten van dezelfde soort het venster overdekt is met vlekken en stippen van een lichtere kleur. Dit verschijnsel vindt men ook bij *L. Herrei* L. Bol., en *L. optica* en

vooral bij *L. Aucampii*. De kleurstofophooping is bij vele Lithopssoorten onregelmatig verdeeld en ook niet steeds in dezelfde mate voorhanden. Ik wil hiermede zeggen, dat men bij het beschrijven van een Lithopssoort voorzichtig moet zijn en een volkomen gaaf venster niet moet aanhalen als een bijzonder kenmerk van eens bepaalde soort. Men krijgt den indruk, dat meermalen bij het beschrijven van Lithops- en Conophytumsoorten en ook van andere Mesemgeslachten de beschrijving geschiedde van slechts één enkel exemplaar. Later' zal wel blijken dat vooral bij Conophyten en ook bij het geslacht Lithops: zij het hierbij in mindere mate, dezelfde planten onder verschillende. namen beschreven zijn.

Lithops Meyeri is doër vorm en kleur gemakkelijk te onderscheiden van andere Lithopssoorten. Ze splitst zich reeds als jonge plant en vormt op ouderen leeftijd zoden van 8-10 hoofdjes. De gele bloem hereikt bij volwassen planten een diameter tot 35 mm en, bedekt dan het plantenlichaam geheel.

Het kweeken uit zaad is niet zoo eenvoudig. Het zaad kiemt gemakkelijk, maar. de dunne spichtige zuiltjes vallen weg, als men de kiemplantjes met de bloemenspuit veelvuldig besproeit. Meerdere Lithopssoorten: zooals *L. Herrei*, *Ruschiorum*, *Julii*, *Eberlanzii* en *Franziscii* zijn gevoelig voor deze wijze van watergeven. Over het algemeen moet men het besproeien achterwege laten, wanneer het eerste bladpaar te voorschijn komt. Op lateren leeftijd, b.v. na 1.5 jaar, is *Lithops Meyeri* niet moeilijker in cultuur dan elke andere Lithops; De bijgevoegde foto geeft, eenigszins verkleind, een aantal 3-jarige zaailingen te zien, waarvan een enkel exemplaar bloeide op 8 October 1938. De gele bloem heeft roode, iets oranjeachtig gekleurde stempels. De bloem opende zich op dien datum +/- 11 u. 30 v.m. Dit vroeg. opengaan van de bloem houdt verband met den lagen zonnestand. Als de zòn in de' najaarsmaanden later opkomt en lager gaat staan, 'dan openen' de Lithops bloemen zich vroeger; zij sluiten zich ook vroeger, omdat de zon dan ook vroeger ondergaat.

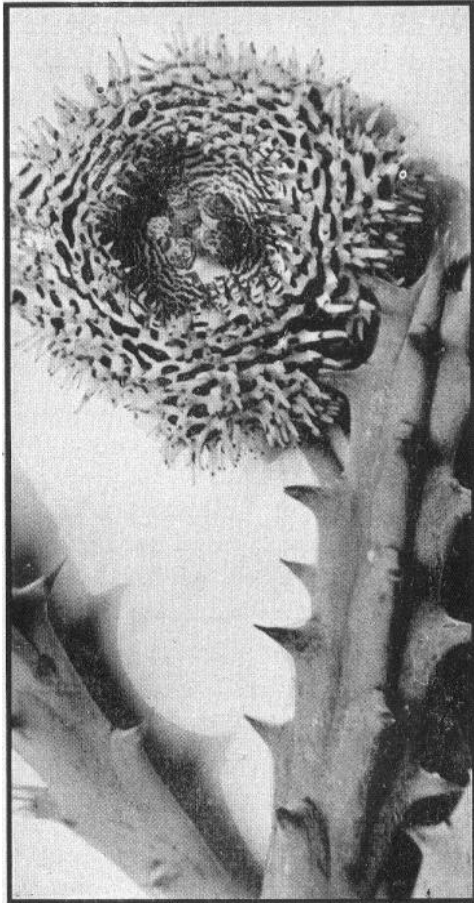
F. SWÜSTE.

HUERNIA HYSTRIX (Hooker fil.) N. E. B r o w n.

R o b e r t B r o w n, een Engelsch botanicus, stelde in 1809 het geslacht *Huernia* in ter eere van J u s t u s H u, e r n i u s. Hij maakte daarbij een fout in de spelling van den naam van den Hollandschen predikant H e u r n i u s, die de, eerste was, die tee-

keningen en beschrijvingen van *Stapelia*'s in 1624 naar Europa had gezonden.

Kenmerken voor dit geslacht zijn de bloemen, welke 10 slippen dragen, doordat in de bochten tusschen de hoofdslippen nog een

Huernia hystrix N. E. Brown.

1.5 X vergroot. Foto White en Sloane.

kleine slip aanwezig is, ofschoon deze laatste soms zoo klein zijn of onder haren en papillen verborgen zijn, dat zij moeilijk zijn waar te nemen. De bloemen van dit geslacht zijn over het algemeen meer bezet met haren, papillen of andere verhevenheden dan bij andere *Stapelieae*, alleen bij *H. primulina* en *H. Thurefii* zijn zij glad en onbehaard. De bloem is meestal klokvormig, dikwijls echter ook vanaf de buis horizontaal uitgespreid, in eenige gevallen met een

De stammen der *Huernia*'s zijn onbehaard, meestal kort en opstaand, vertakken gewoonlijk aan de basis en zijn 4- of 5-kantig, in sommige gevallen echter met meerdere ribben, o.a. *H. Pillansii*, welke er 20 tot 24 heeft. In de corona's zijn ook vrij groote verschillen waar te nemen, bij *H. simplex* ontbreekt zelfs de buiten-corona en daarom heeft Berger 'dit geslacht ter vergemakkelijking van de indeeling in 4 secties verdeeld naar den binnencorona-vorm.

- Sectie 1. *Plagiostelma* K, Sch, (schuine corona), waarbij de binnencoronaslippen op de helmknoppen leunen en er niet boven uit komen.
- Sectie 2. *Orthostelma* K, Sch. (opstaande corona), waarbij de binnencoronaslippen over de meeldraden gebogen zijn en er boven een bocht vormen, eindigende in rechte punten.
- Sectie 3. *Calostelma* Berger (prachtige corona), waarbij de binnencoronaslippen boven de meeldraden uitkomen en eindigen in verdikte, knoestige toppen, welke een weinig met papillen bezet zijn.
- Sectie 4. *Podostelma* Berger (voetvormige corona), waarbij de binnencoronaslippen geheel recht zijn, doch eindigen in een knotsvormigen top, gelijkend op een kleinen omgekeerden voet, welke boven de meeldraden uitsteekt.

Bij *Huernia hystrix* zijn de stammen gewoonlijk 5-7.5 cm, in cultuur tot 13 cm lang en 8-12 mm dik, vijfkantig, onbehaard, bleekgroen, soms purper getint, De tanden zijn kegelvormig, puntig en uitstaand. De bloemen ontstaan van 2. tot 5 aan de basis van de stammen en openen zich na elkaar. De steel is 1.5-3 mm lang en onbehaard. De kelkblaadjes zijn 8 mm lang en 1.5 mm breed, puntig verloopend uit een ovaal-lancetvormige basis, onbehaard. De bloemkroon is in knop voorzien van een korte punt met een klein tandje op iederen hoek: geopend is zij 2x-4 cm in diameter, De buis is kort en klokvormig, ong. 6 mm lang en 13 mm breed, De slippen spreiden zich onmiddellijk van de buis horizontaal uit met omgebogen punten; zij zijn 13-17 mm lang en even breed aan de basis, driekantig ovaal en puntig. De bloem is aan de achterzijde onbehaard: de voorzijde, behalve in de bloembuis, is bedekt met doornachtige, puntige, vleezige verhevenheden en is okergeel van kleur met roode vlekken op de slippen. De buis is glad en bleeker van kleur met een groot aantal dwarse roode lijnen. De buitencorona is half

zoo lang als breed, afgeknot, breed gekarteld of onduidelijk 3-tandig van boven, zwart van kleur, De binnencoronaslippen zijn 3 mm lang, opstaand, langer dan de meeldraden, recht met een verdikking of plooi aan de achterzijde, welke naar den top overgaat in een knotsvormige verhevenheid, gelijkend op een omgekeerden voet, rood gevlekt aan het bovenste deel,

Huernia hystrix heeft een groot verspreidingsgebied, dat loopt van Natal door Transvaal naar Portugeesch Oóst-Afrika, waarschijnlijk zelfs tot in Zuid-Rhodesia en werd voor het eerst in 1869 door M. J. M e K e n naar Kew Gardens gezonden. Het is een zeer variabele soort, zoowel wat kleur als vorm der bloemkroon en der corona betreft. De kleur varieert van lichtgeel of wit tot donkerrood en bijna zwart. In Transvaal komen de lichtste kleuren voor. Ook de doornachtige, vleezige papillen op de bloemen verschillen zeer in aantal, doch meestal zijn zij daarmede zoo dicht bedekt, dat de kenmerkende Huerniapunten op de bochten der slippen nauwelijks te zien zijn. TH. DE HAAS.

HET LEEKENHOEKJE.

Correspondentie, die op deze rubriek betrekking heeft, zenden aan Mej. J. J. E. v-a n d e n T h o o r n, Amalia van Solmsstraat 80, Den Haag.

De Heer A. F. B u i n i n g te Hamersveld schrijft ons:

Het harden van onze planten.

Afgezien van het feit, dat het gewenscht is onze planten vroegtijdig voor te bereiden op den komenden winter, zal het in verband met de beperkte voorraad brandstoffen, dit jaar dubbel noodzakelijk zijn de cactussen terdege te harden, teneinde groote verliezen te voorkomen. Velen *zullen* genoodzaakt zijn hun planten uit de kas te halen en ze te bergen in vorstvrije vertrekken of in lichte kelders. Nemen-de planten te veel ruimte in, dan kan men ze gerust uit de potten slaan en ze in kistjes naast elkaar zetten. De planten zullen U dankbaar zijn, indien U ze dan met cellophaan afdekt.

Ik wil hierbij Uw aandacht vragen voor de nazomer- en herfst-behandeling. Iedereen is niet in de gelegenheid zijn planten gedurende het groeiseizoen onder plat glas te brengen. Velen hebben o.a. het bezwaar, dat tijdens den bloei de planten minder toonen. Deze personen zou ik willen aanraden hun planten na den bloei onder plat glas te brengen. Onder plat glas ontwikkelen zij zich veel natuurlijker dan in een gewone hooge plantenkas. Verder kun-

nen ze doeltreffender geschermd worden, door de geringe hoogte van den platten bak. Ik scherm nooit met kalk of iets dergelijks. Tegen de vroege felle voorjaarszon gebruik ik de slechtste kwaliteit jute, die er te krijgen is. Deze wordt over den bak gelegd en met enkele stokken of steenen tegen afwaaien gevrijwaard. Betreft de lucht en blijft de zon weg, dan is de jutebedekking gemakkelijk te verwijderen. Deze bescherming breng ik 's morgens aan en haal haar in ieder geval om 5 uur weg. Het is duidelijk, dat de planten zodoende belangrijk meer licht krijgen, dan bij, kalken het geval zou zijn. Na den algemeenen bloeitijd der planten, neem ik 's avonds de eenruiters van den bak en laat de nachtelijke koude rustig op de planten inwerken. 's Morgens komen de ramen er weer op, zoodat overdag hooge temperaturen worden bereikt. Hierdoor wordt eenigermate de temperatuur in de bergen van Mexico en Zuid-Amerika nagebootst.

Het komt onzen planten ten goede. Ze gaan er uitzien als „goudhaantjes”, zooals eens de Heer L i n d e i j e r uit den Haag schreef. Niet alleen, dat de planten er een mooien gedrongen groei door krijgen, ze komen bovendien den winter gemakkelijker door en ze bloeien rijker. Het is betrekkelijk eenvoudig om onze planten snel te laten groeien, maar moeilijker is het om hen goed te laten groeien en niet de dupe te worden van den wensch om een cactus vlug groot te zien. Past men eenmaal deze kweekwijze toe, dan is het eenvoudig om omstreeks half Augustus de ramen dag en nacht van den bak te nemen om de planten daardoor zoo sterk mogelijk te maken. Tegen den tijd, dat de nachten te koud worden legt men er 's nachts de ramen op en laat ze er overdag af. . Uit den aard der zaak legt men de ramen op den bak als er *aanhoudend veel regen valt, maar wees niet bang voor een enkele flinke regenbui. Uw planten genieten daarvan, worden gehard en zien er veel gezonder uit dan hun soortgenooten in de gesloten' kas. Is men beslist niet in de gelegenheid de planten althans gedurende de tweede helft van den zomer in een platten bak te brengen (met wat goeden wil zullen dat niet velen zijn), dan moet men trachten deze behandeling zooveel mogelijk na te bootsen door veel te luchten en ramen of deuren dag en nacht open te laten staan. Nogmaals hard Uw planten tijdig en maak hen bestand tegen den komenden winter.

IKHOUD: Promotie P. Wagenaar Hummelinck. — Nieuwe en weinig bekende Notocactussen. — Lithops Meyeri. — Huernia hystrix — Het Leekenhoekje.